

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. N.**
státní příslušností Uzbekistán
trvale bytem U.
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2018 č.j. CPR-7513-6/ČJ-2018-930310-V244

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 1. 2017 č.j. KRPA-362017-23/ČJ-2017-000022,

kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále také „správní řád“). Podle žalobce rovněž měl správní orgán za povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu, měl za to, že správní orgán opomněl zjišťovat skutečnosti v jeho prospěch. Dále namítal také porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když správní orgán podle žalobce nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly řešeny oprávněné zájmy žalobce. Žalobce rovněž v žalobě uvedl, že je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce především poukazoval na fakt, že plně spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i okolnostech jeho zajištění. Uvedl, že pobýval na území nelegálně pouze v řádu několika málo dní a dobrovolně se dostavil na pracoviště cizinecké policie po té, co zjistil, že se na území nachází nelegálně. Žalobce také konstatoval, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Podle žalobce provedené rozhodnutí je čistě formalistické, správní orgán zákonné podmínky neváže k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu. Přitom v případě vyhoštění žalobce je nemyslitelný jeho návrat, neboť s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů je vyloučeno, že by byl žalobci následně umožněn pobyt na území České republiky. Soudní praxí je potvrzeno, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na tom, že se má cizinec kam vrátit. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1As 38/2007-80 a na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Napadené rozhodnutí je tak dle názoru žalobce v otázce posouzení jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce dále namítal, že správní orgán nedostatečně posoudil otázku možnosti vycestování účastníka řízení, kdy zejména nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil otázku možnosti vycestování žalobce, kdy zejména nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil to, zda by žalobci v případě vrácení návratu do státu, jehož je státním občanem, hrozilo nebezpečí vážné újmy. Z napadeného rozhodnutí vůbec není zřejmé, jak správní orgán ke svým závěrům, v tomto směru dospěl, neboť podklady na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny, ve spise zcela absentují. Žalobce k posouzení hrozby vážné újmy poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu učiněné v jeho rozhodnutí č.j. 2 Asz 48/2007-71, které se sice vztahují k azylovému řízení, avšak vážná újma je zde definována totožně. Žalobce zdůraznil, že má reálnou obavu z návratu do vlasti, která perzekuuje své občany neoprávněně pobývající v zahraničí. Dle názoru právního zástupce žalobce v domovské vlasti žalobce nedošlo k tak zásadním změnám, které by mohly odůvodnit změnu v praxi správních orgánů při posuzování překážek ve vycestování občanů Uzbekistánu. V této souvislosti žalobce uvedl, že si je vědom toho, že správní orgán vychází ze závazného stanoviska, jehož obsahem je vázán a které je navíc v odvolacím řízení potvrzeno, avšak žalobce namítal a opětovně namítá, že závazná stanoviska v řízení vydaná jsou zcela nepřezkoumatelná. Stanovisko v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně vydává Ministerstvo vnitra, v rámci odvolacího řízení pak ho potvrzuje ministr

vnitř a při vydání závazného stanoviska je jediným podkladem, na kterém je toto stanovisko založeno, dokument vydaný Ministerstvem vnitra. Ministerstvo vnitra tedy vydává a potvrzuje své vlastní stanovisko na základě s sebou vydaných dokumentů k politické situaci v Uzbekistánu, aniž by zkoumalo jakékoliv jiné zdroje informací. Stanovisko, které vychází z jediného podkladu, kterým je informace totožného orgánu, který stanovisko vydá, nelze dle názoru žalobce považovat za přesvědčivé zvláště v situaci, kdy toto stanovisko je diametrálně odlišné od stanovisek, který totožný orgán na základě relevantních podkladů vydával ještě pár měsíců před vydáním takového závazného stanoviska. Žalobce dále namítal, že 30 denní lhůta (správně měla být 20 denní lhůta), která mu byla stanovena pro opuštění území České republiky, je nedostatečná a již samotné obstarání jízdenky je podle žalobce v této lhůtě velice obtížné. Žalobce poukázal i na to, že délka správního vyhoštění není nijak přezkoumatelně zdůvodněna a je nepřiměřená délce nelegálního pobytu žalobce na území České republiky.

3. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil ve sdělení ze dne 23. května 2018, v soudním spise založeném na čl. 15 a 16, kde plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. (dále též „zákon o pobytu cizinců“). Podle žalovaného pak v rámci řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobce. Žalovaný pak byl dále přesvědčen o tom, že se v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal rovněž s otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., v návaznosti na ust. § 174a téhož zákona. K uplatněným žalobním námitkám pak odkázal nejen na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale taktéž na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť měl za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádal se všemi skutečnostmi, které vyšly najevo a i s tím, co uvedl žalobce. Měl za to, že postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami. Navrhl žalobu zamítnout.
4. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: oznámení o zahájení správního řízení ze dne 6. 10. 2017, protokol o výslechu účastníka správního řízení ze dne 24. 10. 2017 sepsaný Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, vyjádření účastníka ze dne 10. 11. 2017, závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 18. 12. 2017, informace OAMP týkající se Uzbekistánu, Bezpečnostní a politická situace v zemi – 15.9.2017, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 19. 1. 2018 č.j. KRPA-362017-23/ČJ-2017-000022, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 19. 1. 2018 č.j. KRPA-362017-24/ČJ-2017-000022, odvolání žalobce ze dne 30. 1. 2018, vč. doplnění ze dne 14. 2. 2018, závazné stanovisko ministra vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 22. 3. 2018, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2018 č.j. CPR-7513-6/ČJ-2018-930310-V244.

5. Dne 25. 6. 2018 se před Městským soudem v Praze konalo jednání, z něhož se žalovaný omluvil. Právní zástupce žalobce pak setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 19. 1. 2018 č.j. KRPA-362017-23/ČJ-2017-000022 bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále bylo vysloveno, že podle ust. § 120a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. se na účastníka řízení nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce se dne 6. 10. 2017 dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu, který téhož dne s ním zahájil správní řízení. V rámci správního řízení pak bylo zjištěno, že žalobce dne 30. 9. 2017 vstoupil na území schengenského prostoru (Estonsko). Na území České republiky přicestoval na základě schengenského víza typu „C“ č. 003228073, s platností od 26. 9. 2017 do 8. 10. 2017, s počtem vstupů 1, s délkou pobytu na 5 dnů. Je zřejmé, že na základě uděleného víza mohl žalobce na území schengenského prostoru ode dne jeho vstupu pobývat nejdéle do 4. 10. 2017. Žalobce po uplynutí doby povolené schengenským vízem nevycestoval z území České republiky a pobýval tak na území schengenského prostoru od 5. 10. 2017 do 6. 10. 2017 neoprávněně bez víza nebo jiného oprávnění k pobytu. Z protokolu sepsaného dne 24. 10. 2017 vyplývá, že žalobce na kladené mu otázky neodpovídal. Ve vyjádření ze dne 10. 11. 2017 prostřednictvím svého zástupce žalobce mimo jiné uvedl, že přicestoval do České republiky legálně a žije zde na adrese P., M.. V Uzbekistánu je formálně ženatý a má dvě děti. S rodinou nežije, rozveden není. Z důvodu obav z návratu do Uzbekistánu nevycestoval z České republiky v době platnosti víza, nicméně se pokoušel svoji pobytovou situaci řešit, ale do dne zahájení řízení se mu nedostalo správných informací. Pobýval v Polsku a ve Švédsku. Kvůli pobytu ve Švédsku byl v Uzbekistánu vyslýchán policií. Spolupráci s policií odmítl, což však zvýšilo nátlak na jeho osobu a vedlo k jeho vycestování. Dalším důvodem jeho cesty do Evropy bylo to, že jeho syn trpí dětskou mozkovou obrnou a žalobce se pokouší sehnat odbornou pomoc. V současné době trpí obavami z návratu, neboť je mu známo, že v obdobných situacích dochází i k uvěznění vracejících se občanů Uzbekistánu. Je nemajetný, o děti zájem má. Na území České republiky se nenachází osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost, nežije s občanem České republiky ve společné domácnosti. Nelze ani tvrdit, že by měl v České republice vytvořeny pevné vazby. Neoprávněný pobyt nezpochybňuje. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo žalovaným žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11. 5. 2018 č.j. CPR-7513-6/ČJ-2018-930310-V244 zamítnuto a rozhodnutí prvoinstančního orgánu potvrzeno.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

10. Pokud jde o žalobcovy námitky o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nezjišťování skutečností hovořících ve prospěch žalobce, soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí, že žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav a přihlíželi ke skutečnostem jak v neprospěch, tak i ve prospěch žalobce, když například správní orgán prvního stupně na s. 10 svého rozhodnutí výslovně uvedl, že *„[p]osuzoval možnost, kdy by mohl přihlédnout při stanovení doby také k dalším polehčujícím okolnostem, avšak je nucen uvést, že cizinec neměl snahu dostatečným způsobem spolupracovat se správním orgánem, kdy mohl řešit svůj pobyt již před jeho ukončením a zcela spoléhal na zaběhlý systém s vízy strpění v případě občanů Uzbekistánu. Proto se mu jeví jeho nahlášení se správnímu orgánu jako účelové.“*
11. Zdejší soud neshledal uložení správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku za nepřiměřené. Maximální doba, na kterou bylo ze zákona možno uložit správní vyhoštění, v daném případě činila 3 roky /srov. § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců/. Správními orgány uložená doba správního vyhoštění v délce 1 roku se tak pohybuje v dolní polovině (přesně ve výši jedné třetiny) zákonem stanovené maximální doby. Na této skutečnosti nic nemění ani žalobcem poukazovaná délka neoprávněného pobytu na území České republiky v řádu několika málo dní. Soud podotýká, že i neoprávněný pobyt v řádu několika málo dnů je nezanedbatelná doba vzhledem ke skutečnosti, že schengenské vízum bylo žalobci vydáno pouze na dobu 5 dnů. Zdejší soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky i v řádu několika hodin. Žalobní námitka o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění tak není důvodná. Rovněž není důvodná ani námitka o nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o stanovení délky uloženého správního vyhoštění.
12. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní

vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, odst. [45]. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění. Ani námitka o nepřiměřenosti formy řešení dané věci (tj. uložení správního vyhoštění) tudíž není důvodná.

13. Co se týče žalobcem namítaného nedostatečného posouzení dopadu uloženého správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života, lze odkázat na s. 6-7 rozhodnutí žalovaného i na s. 6-9 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde správní orgán prvního stupně mimo jiné uvedl, že nezjistil takové rodinné a soukromé vazby na území, které by byly rozhodnutím o správním vyhoštění jakkoliv nepřiměřeně zasaženy. Žalobce není rodinným příslušníkem občana EU, nežije s občanem EU ve společné domácnosti, nemá na území nějakou vyživovací povinnost, či by se o nějakou osobu staral. Naopak na území Uzbekistánu má svoji rodinu a tudíž má na území domovského státu i potřebné zázemí, které na území České republiky neexistuje. Soud podotýká, že žalobce sám ve svém písemném vyjádření ze dne 10. 11. 2017 připustil, že v České republice dosud nemá vytvořeny pevné vazby. Pokud jde o žalobcovo tvrzení uplatněné v průběhu správního řízení, že jsou přetřhány i jeho vazby v Uzbekistánu, taková skutečnost dle závěru soudu v žádném případě nemůže znamenat povinnost správních orgánů upustit od uložení správního vyhoštění. Z uvedených důvodů je tato žalobní námitka nedůvodná stejně jako namítané porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
14. Pokud jde o délku lhůty, která byla žalobci uložena k opuštění území, zdejší soud uvádí, že stanovená délka dvaceti dnů (přičemž maximální doba k vycestování dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců činí šedesát dnů) je zcela standardní, jak je zdejšímu soudu známo z jeho vlastní činnosti. Jestliže žalobce naznačoval, že obstarání jízdenky a zařízení dalších (s výjimkou ukončení nájmu bytu nespécifikovaných) záležitostí není možné realizovat v dvacetidenní lhůtě, soud podotýká, že obstarání jízdenky je záležitostí několika málo desítek minut, nanejvýše hodin, přičemž i učinění právního jednání směřujícího k ukončení nájemní smlouvy není nikterak obtížnou a dlouhotrvající činností. Žalobce navíc měl a mohl již při příjezdu do České republiky počítat s tím, že z jejího území bude muset v nejbližších dnech vycestovat (platnost jeho schengenského víza činila toliko 5 dnů) a není zřejmé, proč by měl žalobce uzavírat dlouhodobou nájemní smlouvu. Pokud tak učinil, jde to pouze k jeho tíži.
15. Ani námitku naplnění nebezpečí vážné újmy, neshledal soud důvodnou. Zdejší soud odkazuje na závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 22. 3. 2018 č.j. MV-28680-2/OAM-2018 jakož i na zprávu Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 9. 2017 o bezpečnostní a politické situaci v Uzbekistánu, jež je založena ve správním spise. V této zprávě je pak dále mimo jiné uvedeno, že Uzbekistán je členem OSN a přistoupil k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod, zejména k Úmluvě proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech, Mezinárodnímu paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, Mezinárodní úmluvě o zrušení všech forem rasové diskriminace, Úmluvě o právech dítěte či Úmluvě o odstranění všech forem diskriminace. Z této zprávy ze dne 15. 9. 2017 rovněž vyplývá, že v zemi neprobíhal žádný ozbrojený konflikt, nicméně nevyřešené otázky státních hranic nebo vodních zdrojů nadále komplikovaly vztahy s okolními státy, zejména s Kyrgyzstánem a Tádžikistánem. Z uvedených důvodů zdejší soud uzavřel, že v Uzbekistánu není naplněno skutečné nebezpečí žalobcovy vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

16. Namítal-li žalobce, že závazné stanovisko v řízení před správním orgánem prvního stupně bylo vydáno Ministerstvem vnitra, v řízení před žalovaným ministrem vnitra, přičemž podkladem, z něhož závazné stanovisko vychází, je dokument vydaný rovněž Ministerstvem vnitra, zdejší soud poukazuje na skutečnost, že zpráva Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 9. 2017 vycházela z mnoha zdrojů, např. zpráv mezinárodních organizací, mezinárodních zpravodajských agentur či zahraničních médií (např. Amnesty International, Deutsche Welle, Freedom House, Human Rights Watch, OSN, OSCE, Rádio Svobodná Evropa, Reuters atd.), jakož i ze zpráv Ministerstva zahraničí Spojených států amerických či České tiskové kanceláře. Žalobce pak tvrzené nebezpečí vážné újmy neprokázal jediným důkazem a zůstal u ryze obecných tvrzení. Z uvedených důvodů jsou námitky ohledně nebezpečí vážné újmy a směřující proti závazným stanoviskům vydaným v rámci správního řízení nedůvodné. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008 č.j. 2 Azs 48/2007-71 pak nemůže obstát, neboť se týkal možného prolomení zásady dle § 75 odst. 1 s.ř.s. z důvodu podstatné změny okolností poté, co bylo vydáno rozhodnutí ve věci azylu, což je situace skutkově i právně zcela odlišná od posuzované věci.
18. S ohledem na shora odkazované podklady a na změnu situace (uvolnění poměrů) v Uzbekistánu zdejší soud má za to, že není porušením zákona, jestliže správní orgány změnilly svoji dosavadní praxi a v rozhodnutí o uložení správního vyhoštění uvedly, že na žalobce (Uzbecka) se nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Změna této praxe pak je ze strany správních orgánů dostatečně odůvodněna. Ani tato námitka proto není důvodná.
19. Nad rámec Městský soud v Praze konstatuje, že v obdobných případech bylo především správním orgánem prvního stupně přiléhavě mimo jiné uváděno: *„Stále častěji přibývá případů, kdy občané Uzbekistánu pobývají po skončení platnosti víz a toto se snaží zhojit dobrovolným dostavením se na cizineckou policii. Tyto cizince nespojuje pouze jejich občanství, ale i další společné znaky. Jejich pobyt na území je krátkodobý pouze v řádu několika dnů, přičemž se dostaví k policii bezprostředně poté, co jim uplynula platnost pobytu. Obvykle přicestovali na území schengenského prostoru na základě krátkodobého schengenského víza typu C s krátkou délkou pobytu, které jsou jim vydány za účelem turistiky, konference nebo sportu.... Na místo toho, aby iniciovali žádost o prodloužení uděleného víza, se cizinci vydávají cestou opačnou, kdy na území České republiky setrvávají po platnosti krátkodobého víza s vědomím toho, že jejich vycestování nebude s ohledem na politickou situaci v jejich domovském státě možné, a tím budou moci i nadále pobývat na území České republiky (srov. § 33 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.). Stále častěji se množí případy, kdy dochází účelově k obcházení krátkodobých víz, vyvolává potřebu změnit při zachování zásady individualizace správní praxi. V roce 2017 totiž eviduje nalézací správní orgán již 231 případů nesoucích zmíněné společné rysy.“*
20. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. června 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně